

*School for Teachers
Училище за учители*

ИНДИЙСКИ ПРИКАЗКИ

Марияна Хаджийска

Начално училище „Св. Климент Охридски“ – с. Войсил

Живеем във време, в което все повече се замисляме кой кого учи, дали ние децата или те нас. Та не са ли точно те тези, които ни показват, че светът се променя, развива, движи се. Следователно ние също би трябвало да се развиваме, да се научим да ги чуваме, да ги приемаме такива, каквито са, без да ги определяме като добри или лоши, повече или по-малко успешни. Защото за всяко дете успехът е различен. За някое се изразява в първото зачитане на буквите, за друго успехът е първа награда за детска рисунка, а за трето е просто правилното изписване на буквичка. Толкова голям може да бъде понякога и малкият успех и тъй важен, за да продължи детето напред, към следващото свое постижение, но този път с много повече вяра в себе си. Ето защо всяко дете има нужда от обич и приемане, от време, за да опознае света и себе си, от възможност да се изяви и изрази такова, каквото е. А нашата роля е да създадем необходимите условия това да се случи – условия, изпълнени с разбиране, уважение, любов и толерантност. На това се учим, към това се стремим и за това работим в нашето „Малко училище с големи мечти“ – „Св. Климент Охридски“, с. Войсил.

И сега ще ви разкажа как едно мое пътуване до многоликата и многоцветна Индия докосна по невероятен и своеобразен начин нашите ученици. След завръщането ми децата останаха верни на себе си и с присъщото си любопитство не спираха да ми задават въпроси, да искат да им разказвам, да разглеждат снимки. Тогава с колегите ми си казахме защо да не използваме това любопитство, за да си припомним децата вече учени неща, да се запознаят с нови, да почетат (та нали все ги упрекваме, че не обичат книгите), да поразсъждават. Или казано накратко – да направим ден, посветен на Индия, с четене на индийски приказки. Речено, сторено. Направихме презентация, подготвихме книгите и поставихме задача на две от момичетата да си изберат подходяща музика и да създадат танц, който да ни представят.

В уречения ден с колежката ми Соня Трифонова изцяло се преобразихме на индийки, облечени в техните традиционни облекла – сарита, с накитите и всичко, което е необходимо. Когато влязохме в стаята, децата ахнаха, останаха очаровани от това, което видяха. След това започнахме презентацията, като

идеята съвсем не беше аз да говоря, а те да ме слушат, а да се получи интересен диалог. Почти през цялото време съпоставяхме това, което аз им казвах, с това, което те знаят за България (местоположение, знаме – трите цвята, герб, водни басейни, големи реки и много други факти). Оказа се, че голяма част от децата гледат индийски филми и от тях бяха запомнили много за живота в тази страна. Те също имаше какво да ни разказват и на какво да ни научат, което ги караше да се чувстват доволни и щастливи. Получи се диалог не между учител и ученици, а между равни участници, които се учеха едни други и бяха полезни едни на други със знанията си. Това изключително много мотивира децата, задържа вниманието им и им дава криле.

Говорихме за всичко – облекло, храна, обичаи, празници, докато стигнем и до народното творчество, народните приказки. Какво ли пише в тях, дали са като нашите? За да разберат децата, започнаха да четат, като в края на всяка приказка разговаряхме за какво се разказва, какво сме научили и най-много ни е впечатлило. По този начин децата разбраха, че както нашите български народни приказки, така и индийските народни приказки са изпълнени с много мъдрост и поуки.

Всяко пътуване има своя край и нашето пътуване из тази пъстра страна Индия приключи с танца на момичетата, превърнали се в истински индийки. Всички много харесаха изпълнението им, толкова завладяващо, че и други деца станаха да танцуват с тях. Останахме много доволни. Децата – за това, че можаха да се изият: едни – със знанията си за България, други – с наученото от филмите, трети – с четенето и разговорите, четвърти – с танцовите си способности. А учителите – че дадохме възможност това „пътуване“ да се случи.

И със сигурност ще го превърнем в традиция – всяка година да пътуваме и да се докосваме до богатството на различни народни приказки: руски, японски, френски, китайски и много, много други.

INDIAN TALES

✉ **Ms. Mariana Hadjiiska**
St. Kliment Ohridski Elementary School
Village of Voysil, Region of Plovdiv
E-mail: nu_selovoisil@abv.bg